

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 18 grudnia 2014 roku w sprawie z powództwa Z. S. przeciwko Gminie M. Ł. – Zarządowi Dróg i (...) o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w pkt. 1 a wyroku zasądził od Gminy M. Ł. Zarządu Dróg i (...) na rzecz powódki Z. S. kwotę 14.000 złotych tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 24 maja 2012 roku do dnia zapłaty (pkt. 1a wyroku), kwotę 383,90 złotych tytułem odszkodowania za koszty opieki z ustawowymi odsetkami od dnia 24 maja 2012 roku do dnia zapłaty (pkt. 1 b wyroku) oraz kwotę 69,80 złotych tytułem odszkodowania za koszty dojazdów z ustawowymi odsetkami od dnia 24 maja 2012 roku do dnia zapłaty (pkt. 1 c wyroku), oddalając powództwo w pozostałej części. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k. p. c. ustalając, że powódka wygrała proces w 82%.

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka zaskarżając go w zakresie pkt. 2 wyroku, tj. w części oddalającej powództwo co do kwoty 3.500 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 maja 2012 roku do dnia zapłaty oraz stosownie w zakresie rozstrzygnięcia co do kosztów procesu. Zaskarżonemu w tym zakresie orzeczeniu zarzuciła:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 445 § 1 k.c. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na zasądzeniu na rzecz powódki zadośćuczynienia w kwocie o 3.500 złotych niższej, niż kwota ustalona przez Sąd w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, jako „suma odpowiednia”;
2. naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny materiału dowodowego i uczynienie tej oceny dowolną, to jest poprzez zasądzenie zaniżonej kwoty zadośćuczynienia wbrew ustaleniom zebranego w sprawie materiału dowodowego, tj. poprzez błędne obniżenie należnego powódce zadośćuczynienia, mimo, iż z zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności opinii biegłego z zakresu ortopedii wynika, iż doznane przez powódkę obrażenia uzasadniają przyznanie zadośćuczynienia w kwocie o 3.500 złotych wyższej.

W oparciu o powyższe zarzuty powódka wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki w miejsce kwoty 14.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 maja 2012 roku do dnia zapłaty, kwoty 17.500 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 maja 2012 rok do dnia zapłaty oraz rozstrzygnięcie o kosztach postępowania przy uwzględnieniu merytorycznego rozpoznania apelacji.

Na terminie rozprawy apelacyjnej powódka podtrzymała dotychczasowe stanowisko procesowe, zaś strona pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja była zasadna i skutkowałą zmianą zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Okręgowy aprobuje ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji i wyrażone przez ten Sąd oceny prawne. Efektem kontroli zainicjowanej wniesioną apelacją jest korekta w zakresie kwoty zasądzonej w wyroku, a ustalonej w wyniku prawidłowego przeprowadzenia postępowania dowodowego.

Na wstępie wskazać należy, iż powódka podnosząc zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w wywiedzionej przez siebie apelacji nie kwestionuje poszczególnych ustaleń faktycznych przytoczonych na kartach uzasadnienia wyroku pierwszoinstancyjnego, nie usiłuje podważyć toku rozumowania Sądu Rejonowego w zakresie dotyczącym dokonywania tych ustaleń, oraz nie wskazuje jakie ustalenia faktyczne byłyby prawidłowe. Z uzasadnienia zaś apelacji powódki wynika jednoznacznie, że podniesiony przez nią zarzut naruszenia

art. 233 § 1 k.p.c. dotyczy w istocie kwoty 3.500 złotych, o którą Sąd obniżył powódce tytułem zadośćuczynienia. Wyjaśnić zatem należy, iż rozstrzygnięcie jaka kwota tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę będzie „odpowiednia” należy do quaestiones iuris, a więc zagadnień prawa materialnego (art. 445 § 1 k.c.). Dlatego postawiony przez powoda zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należy rozpatrzyć jako dotyczący prawidłowości zastosowania przepisów prawa materialnego, to jest art. 445 § 1 k.c.

Odnosząc się do kwestii wysokości należnego powódce zadośćuczynienia zauważyć trzeba, iż w świetle niekwestionowanych ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji, nie ulega wątpliwości, iż Sąd rozstrzygając w przedmiotowej sprawie kierując się materiałem dowodowym zebrany w sprawie, w szczególności dowodem z opinii biegłych, słusznie uznał, co również nie umknęło uwadze apelującego, iż kwota 21.000 złotych stanowi odpowiednie i niewygórowane zadośćuczynienie za doznaną krzywdę. Następnie, ustalając, że skoro powódka otrzymała w toku postępowania likwidacyjnego tytułem zadośćuczynienia kwotę 3.500 złotych, należną kwotę 21.000 złotych należało obniżyć o kwotę wypłaconą przez ubezpieczyciela i zasądzić różnicę, czyli kwotę 17.500 złotych, dając temu wyraz

w treści uzasadnienia. Jakkolwiek na etapie redagowania uzasadnienia i wyroku pojawiła się rozbieżność w zakresie ustalonej wysokości zadośćuczynienia, to jednak należało potraktować ją jako oczywistą omyłkę, która na skutek wniesionej apelacji uległa korekcie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądzoną w pkt. 1a kwotę 14.000 zł podwyższył do kwoty 17.500 złotych.

Zmiana zaskarżonego wyroku skutkować musiała również zmianą rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed Sądem I instancji. Ostatecznie powódka wygrała proces w całości, tym samym Sąd Odwoławczy o kosztach procesu orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Ponieważ apelacja powódki okazała się zasadna w całości pozwany powinien zwrócić powódce poniesione przez nią koszty postępowania odwoławczego na które złożyło się jedynie wynagrodzenie pełnomocnika ustalone na podstawie § 6 pkt 3 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 490 j.t.).